

KISS SZEMÁN RÓBERT

Trionfo della Morte...

Trionfo della Morte... vadászgatunk, kilovagolunk, solymászunk és cseverészünk, ám egyszercsak hirtelen megtorpan a díszes menet, a lovak felhorkannak és visszahőkölnek, a társaság összetorlódik, a torkodra forr a szó, elakad a lélegzeted, a szem kigúvad az üregéből, mert a halál diadala teljes szemérmertlenségében, igaz valójában, pőre disznóságában tárul eléd. A felebarátod kéthetes holttestét hányták ki a sírból, az apádat is kivetette a föld magából, és az egyik ősőd sárga csontvázát aszalja a nap a fekete gödör szélén. Szép sorban fekszenek egymás mellett; a barátod lottyadt húsát, puffedt hasát csak a fehér bőr tartja össze, a halál már szivárog a pórusain, készül belőle kitörni, az apádat már félig elenyésztette, a fölismerhetetlenségig elcsúfította, s az ősőd rúgkapáló kusza csontjai mutatják a végső állapotot, a tiédet is.

Ha kényes vagy, fogd be az orrod, csippentsd két ujjad az orrod nyergére, ha a látvány zavar, kapd a karod a szemed elé, de hiába, a három holttest képe rásült a szemhéjad belső felére, s égetni fog rázós, hideglelés éjszakán, amikor a vacsora, a lakoma véget ért, és magadra maradsz lelked cellájában. A halált nem zárhatod ki többé magadból, a szemeden át az agyadba szökött, az orrodon át a tüdődbe ivódott, a bőrödön át a csontvelődbe szivárgott. A halál ígyis-úgyis legyőz. Trionfo della Morte. Magadban hordod, minden porcikádban. Benned van, a testedben, ami elmerevedik, a szívedben van, ami megdermed, a szemedben van, ami megjegecesedik... Hordozod a halált, a saját kisszerű, pitiáner halálotdat, megmásíthatatlanul... meglephet vagy gyáván megzabálhat sejténként, kirobbanhat vagy alattomosan előkúszhat belőled és megfojthat. A saját halálotdat hordod magadban, még nem tudod, valójában milyen, legfeljebb csak sejteted. De csak vadászgass, lovagolj ki, solymássz és cseverész nyugodtan. Egyszer majd a halál, amit addig magadba parancsoltál, magadba szorítottál, kilép belőled... belénk van sütve a halál jegye, és hiába kapkods a homlokodhoz, hogy letöröld.

Könyörögi hát a több és nagyobb halálért, mert a legkiválóbbak több és nagyobb halált hordoznak magukban... a nagy halálcipelők hosszú sora menetel az emberi történelmen és művészetben, Franz Kafka egész kastélyt népesített be és töltött meg a saját nagy, jól fejlett halálával, meg másokéval is, a nagy halálhordozók, a nagy haláltrógerolók közül való a fekete garbós író is, aki születésnapján nem akárhol, a garbója nyakában hordta a súlyos többlethalált, és évszázadok felgyülemlett haláladagját hordja bozontos vörös üstökében lelkünk levetett ingein fintorgó Herr Barock is, és egy egész zöld hátizsákra valót cipel

magával Prágából Kerskóba és vissza az autóbuszpályaudvarok és kocsmák Kháronja, akinek teppedt halállal telt hátizsákja úgy hever a földön, hátát a falnak vetve, mint amiből bármikor előtörhet kénköves lehelletével és hamut szórva a halál, hogy a szűkülő lélek romvárosát puhán maga alá temesse, hogy konzerv-szépségében turisták hada gyönyörködhessek, később. Chiuso. Trionfo della Morte. De a haláltrógerolók királya, aki a legtöbb és legnagyobb halált cipelte, a názareti, nem egy zsákot, nem egy kastélyt, hanem a világban tomboló összes halál cipelését vállalta, vállára vette mindenkiét az időben előre és hátra, beleroskadt és belehalt...

Bennem is *szaporodik* a halál. Nyes, vág, szúr, rothaszt, fokozatosan gyarapodik, egy kisgyermekben még minden olyan új, bennem már megromlott, vizsgálgatjuk, méregetjük egymást, incselkedünk, harapdálunk, birokra kelünk én és a halálom, láttam már, megjelent a falon, ő is engem nézett, Gesicht zu Gesicht, néztem, de mást nem láttam, csak fogatlan szájrégét és vörös zilált haját, a halálom rokonát már ismerem a nagyapámban és az unokatestvéremben, az ő halálaik vonásaiból próbálom meg összerakni a magamét, szépen kerekedik, érzem, nincs már messze, megpillantom a halálom arcát, ahogy Yourcenar Hadrianusa, a kör egyre szűkül, a tónusok erősödnek, szép kis családi tabló, a halálom félig ismert családfája fehér foltokkal. És megpillantod majd te is. Trionfo della Morte.

Az enyém forró lesz és sirokkós, mint a camus-i strandhomok, heverek a napon, hogy a halálom ujjongjon, megizmosodjék bennem, de te, von Trotta úr kukkants csak ki nyugodtan a nap kiséperte térre, ne bújj a nehéz bársonyfűgönyök mögé, a szemedden keresztül örvendeztesd meg a halál benned lakó rokonát, menj csak Sofka, Stankoviccsal fürdeni a gőzbe, hogy ruganyos húsd hamuvá roskadjon, simulj szorosan Stephen Dedalushoz, nehogy magával ragadjon a takonyzöld tenger. Trionfo della Morte. Vadászatunk, kilovagolunk, solymászunk és cseverésünk. Trionfo della Morte...

Halál fiai vagyunk, ő marad meg belőlünk, túlél minket, kiköltözik belőlünk. Ne az életért küzdj, mert elveszited, küzdj a halálért, hogy megnyerd vele az életet. A halál élősködik rajtad, ha koplaltatod, alattomosan támad és megrothaszt élve, tartsd jól magaddal, a testeddel, a húsoddal, a szíveddel és a lelkeddel, akkor nagy lesz és halhatatlan, ahogy magán hízlalta a halált a legnagyobb halálhordozó is, és megnyerte vele a nagy csatát, övé lett az élet, miénk lett az élete és a halála, és a fecskék alacsonyan szálltak, és berepültek az oszlopcsarnokba... Lakasd jól a halált magaddal, tömd be a pofáját, lehet, hogy nem is akarja a nagyobb falatokat, szopogatni, ízlelgetni akar téged, még azt szeretné, hogy egy kicsit vadászass, lovagolj ki, solymássz és cseveréssz. Ne higgy neki, mert megcsal, könnyű prédát akar, a karodat vágd le és gyömöszöld a pofájába, akadjon torkán a bordád, merőkanállal merd ki az agyvelődöt, hogy vörös szája szélén csurogjon le kétoldalt, pakold ki a belsőségeidet, hogy öklendezve meneküljön, s gyorsan hízzon, mert csak a nagy halál tudja legyőzni a halált magát. Etesd magad, oszd szét magad, hogy a fecskék berepülhessenek az oszlopcsarnokba. Megváltódtál, csak a saját keresztutad vár rád, könnyű dolgod van. A halál diadala az élet diadala. A halálom az életem. Trionfo della Morte...